
Studentská sekce

Život v Kigali

Eliška Haumerová

Ze Zanzibaru, ostrova hřebíčku, skořice a palem Raffia, jsem se po dvou týdnech svého pobytu přemístila do hlavního města Rwandy, Kigali. I když jsem se snažila připravit na jistý kulturní šok, překvapilo mě, o jak rozdílná prostředí se jedná. V Kigali jsem se velmi rychle seznámila s několika mladými lidmi a v průběhu svého pobytu jsem se k nim na čas nastěhovala. Díky tomu jsem měla příležitost zapojit se do každodenního života ve více než milionovém hlavním městě skoro jako „místní“. Dostala jsem možnost se na život největšího rwandského města podívat očima vzdálených od turistického pohledu.

S přáteli z Rwandy

Mé spolubydlící vařily typická jídla: kasavu s omáčkou, rýži s fazolemi nebo slaný banánový pokrm. Oblíbeným nápojem však není žádná místní specialita, ale pomerančová

Fanta. Bydlela jsem s umělkyněmi z národního tanečního tělesa. Měla jsem také možnost s nimi chodit na tréninky, na nichž se tanečnice připravovaly na svá vystoupení. Překvapilo mě, že před každým vystoupením si děvčata upravují obočí na kořeni nosu, k čemuž používají žiletky českého původu.

Zprvu jsem na tyto akce chodila pouze jako doprovod, vedla mně k tomu zvědavost a zájem o místní kulturu. Později mi však byla nabídnuta role muzungu. Ve rwandštině i svahilštině toto slovo označuje člověka s bílou pletí, bělocha. Roli jsem po delším váhání a četném přemlouvání ze strany mých spolubydlících přijala. Zážitky z Kigali byly tak obohaceny navíc o vystoupení před mnohačetným publikem. Přesto, že se považuji za absolutního nezpěváka, jsem na pódiu zazpívala část rwandské písně. Tato událost zaujala i místní média, a tak se o mém vystoupení psalo v několika novinách, protože se jednalo o první představení souboru s muzungem.

Vystoupené tanečního souboru

Po boku svých přátel tanečníků a tanečnic jsem se také zúčastnila množství svateb. Rwandská svatba má dvě části – civilní a tradiční. Předchází jí diskuze o věnu, které vyplatí ženich rodičům své nastávající ženy. Zajímavostí je, že se věno hodnotí na počet krav. Výše věna se odvíjí od finančních možností ženicha a pohybuje se od jedné do deseti krav.

Rwandská svatba

Přátelé také velmi intenzivně vnímali přírodu a díky tomu jejich předpověď počasí byla mnohem přesnější a spolehlivější oproti oficiálnímu meteorologickému zpravodajství. Panuje zde také zvyk, mýt si hlavu jen v kadeřnickém saloně. Nepotkala jsem v Kigali ženu či dívku, která by si vlasy myla doma. Když jsem se někde objevila s ještě lehce vlhkými vlasy, vzbuzovala jsem pozornost. Kulturní rozdíl jsem zaznamenala i v tom, že se obecně Evropanky snaží o opálenou pleť, naproti tomu Rwandanky usilují o co nejbělejší odstín pokožky. Používají k tomu bělicí krémy a oleje, nebo dokonce mohou zvolit ambulantní bělení prováděné lékařem. Bělení pokožku ničí a po nějaké době užívání bělicí kosmetiky může kůže na určitých místech získat nádech dozelena. V každém případě jsou tyto změny trvalé.

Ve Rwandě jsem si uvědomila, jak v domácím prostředí plánuji téměř každý svůj krok. Zde to nebylo možné z mnoha důvodů. Jedním z nich bylo, že když si s někým domluvíte schůzku, máte jen malou pravděpodobnost, že dorazí v předem domluvenou hodinu. Často se mi stalo, že přátelé dorazili i o několik hodin později. Ani návštěvy neprobíhají stejným způsobem jako v českém prostředí. Návštěva se totiž může zdržet klidně i půl dne. Odlišně probíhá např. i úklid bytu. Podlaha se čistí následujícím postupem – rozlije se po podlaze velké množství vody, která se pak stírá. Člověk, který není zvyklý místní kultuře, si může tento stav snadno splést s potopou kvůli prasklému vodovodnímu potrubí. Velmi běžné je, že na úklid mají rodiny najatý personál, v takovém případě se v domácnosti nezouávají.

Cestu do Rwandy mohu jen doporučit, z pohledu antropologa začátečníka, jde o výjimečnou zemi, která nabízí nespočet kulturních specifik, které lze zkoumat.